

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. IV. Qui sint offerentes hoc Sacrificium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

Præterea in consecratione potissimum cernitur immutatio sive macatio mystica hostiæ principalis, repræsentativa cruenti Sacrificii, cujus nostrum ex principali suo sine est commemorativum seu repræsentativum: quatenus Christus per consecrationem ponitur sub speciebus inanimatis modo mortuo, sive quia, quantum est ex vi verborum consecrationis, exhibentur corpus & sanguis separata tamquam partes vidimæ occisæ: sive etiam quia ibi statuuntur in statu inepto ad conaturalis operationes & passiones vitæ humanæ. Igitur consistit Sacrificium novæ Legis incruentum in consecratione.

Secunda pars Conclusionis satis colligitur ex præcedenti: quia videlicet sola consecratio fit in persona Christi. Deinde in illa sola sufficienter & perfecte cernitur repræsentatio Sacrificii cruenti, & immolatio Christi, ejusdem nomine facta. Idem etiam insinuant Patres, statuentes nostrum Sacrificium in consecratione; in qua etiam Nonnulli expressè asserunt reperiri rationem holocausti. Denique patet ex antè dictis, ceteras Missæ actiones ad rationem essentialem Sacrificii novæ Legis non spectare; ergo ad illam spectat sola consecratio.

Sed quæri potest, an includatur essentialiter consecratio utriusque speciei? Et passim respondetur affirmativè. Nec videtur dubitandum, quin utriusque speciei consecratio requiratur ad perfectam rationem Sacrificii novæ Legis ex institutione Christi, qui in illo instituit offerri Corpus & Sanguinem suum sub speciebus panis & vini. Similiter satis constat rationem essentialem Sacrificii incruenti, & repræsentationem cruenti perfectissimè reperiri in consecratione utriusque speciei. Nihilominus non satis apparet, cur in consecratione solius panis, aut etiam solius vini seorsim, non habeatur ratio veri Sacrificii, etsi non totalis & completi, prout à Christo est institutum: nam in solius v. g. panis (idem cum proportione est de vino) consecratione cernitur immutatio consistens in productione hostiæ principalis, ac destructione minus principalis, fitque à ministro legitimo in protestationem summi Dei domini; & specialiter repræsentatur Christus in cruce immolatus, immo separatio corporis à sanguine, quatenus ex vi verborum ponitur solum corpus, vel simili aliquo modo. Quàmvis alioquin hæc repræsentatio non appareat essentialis huic Sacrificio quâ Sacrificium, præcisè est; utpote citra quam reperiri possunt in ea quævis requisita ad veram rationem Sacrificii. Adde, quòd in gravissima necessitate, ex epykia præsertim Ecclesiæ, consecratio unius speciei sit licita, & extra illam saltem valida; quæ etiam sola adhibetur, quando inopinatò deficit altera species: his tamen

Henric. Sum. Theol. Pars IV.

casibus omnino dicendum est, Sacerdotem sacrificare, seu facere Sacrificium, sed mutilum, seu non integrum; uti verè conficeret Sacramentum; quod nisi per Sacrificium non conficitur: adeò ut exclusà penitus intentione sacrificandi, consecrationem fore invalidam censeat *Aversa quaest. 11. sect. 1. in fine & alii.*

QUÆSTIO IV.

Qui sint Offerentes hoc Sacrificium?

DICO I. In omni Missæ Sacrificio Christus est Offerens. Patet ex c. Firmiter de Summa Trinit. Florentino in Decreto Eugenii, & Tridentino sess. 22. c. 2. ubi ait: *Vna eademque est hostia, idemque nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui seipsum tunc in cruce obtulit.* Idem patet ex Ambrosio in Psal. 38. Cypriano Epist. 63, aliàs lib. 2. Epist. 3. Item ex ipsius verbis consecrationis, in quibus Sacerdos super materia præsentis, dicit: *Hoc est corpus meum, Hic est sanguis meus.* Quibus clarissimè significatur, ipsum loqui in persona Christi, adeoque in persona ejusdem offerre Sacrificium.

Ex quo etiam patet, quâ ratione Christus sit offerens, & quidem principalis: videlicet non tantum quia Sacerdotium hoc & Sacrificium instituit, ac juxta voluntatem ipsius offertur; sed etiam quia ipse Sacerdotes constituit suos ministros & vicarios, qui nomine & in persona ipsius, eumque repræsentantes Deo offerunt hoc Sacrificium: nam Sacerdos (in altari scilicet) vice Christi fungitur, ut ait Cyprianus supra. Ipseque in persona Christi loquens hoc conficit Sacramentum; ut loquitur Florentinum supra. Patet hoc ipsum ex Tridentino supra. Unde sicut Rex mittens legatum ad gratulandum & obsequium deferendum Pontifici noviter creato censetur principalis agens, dum legatus gratulatur & obsequium offert: ita etiam Christus est principalis offerens, seque submitte in ordine ad Deum, qui Sacrificio colitur. Huc accedit, quòd Christus etiam ad Sacrificia sit attendens, & illa Deo Patri repræsentet. Quàmvis non constet, quòd alium actualem & immediatum in quotidiana Sacrificia concursum præbeat, & non potius ministris juxta suam voluntatem (in qua adhuc perseverat) & nomine suo offerentibus, actiones sacrificativas relinquat. Quod videtur insinuare Florentinum supra, & Cyprianus supra. Sic etiam verificatur quòd Tridentinum supra dixit eandem esse victimam, eundem offerentem in altari & in cruce, solâ offerendi ratione existente diversâ, quia videlicet in cruce per se & sub propria specie,

Ff 2

46. In quolibet Missa Christus est Offerens.

47. Et quidem principalis.

Quo sensu in verum sit.

cie, in altari per alios, seu (ut loquitur Trident. supra) Sacerdotum ministerio, & sub aliena specie offertur, sic tamen ut ipsa quæ per alios fit oblatio, sit moraliter actio ipsius Christi, prout in veteri Testamento locutio Angeli Deum representantis celebratur locutio ipsius Dei, in cuius persona Angelus dicebat: *Ego sum Deus Abraham* &c. sicut nunc Sacerdos in persona Christi ait, *Hoc est corpus meum*. Nec aliud voluit *seruus quodlib. 20. n. 23.* dicens, Christum non immediatè hic offerre Sacrificium, quàm quòd Christus non offerat immediatè per se quotidiana Sacrificia eo modo, quo fecit in ultima cœna, & quo id faciunt quotidie Sacerdotes.

48. Et hoc modo etiam patet, qualiter Christus verè sit Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech: quia usque in finem mundi per suos vicarios & ministros iuxta illum ordinem offert Sacrificium. Patet etiam, qualiter illud non poluatur malitiâ ministrorum: eò quòd hi tantum præstent ministerium offerendo in persona alterius, quæ Patri æternè displicere non potest.

49. Dico II. Sacerdotes legitime ordinati offerunt propriè & per se hoc Sacrificium. Et certum est. Et patet ex forma Ordinationis, in qua Sacerdotibus datur potestas offerendi Sacrificium pro vivis & pro defunctis. Item ex Tridentino sess. 22. cap. 2. & can. 2. & sess. 23. c. 1. Deinde hanc potestatem non esse aliis fidelibus communem, sed Sacerdotibus particularem, eamque perpetuam, docet idem Tridentinum sup. cap. 4. & can. 4. Hinc Sacerdos non est merum instrumentum seu merus executor, sed verus sacrificans, etsi tamquam vicarius & publicus minister Christi, ideoque debet procedere ex certa intentione, ut non sufficiat præterita Christi voluntas seu intentio, nisi in præsentem Sacerdos ipse intendat offerre & sacrificare. Prout è contrà datio eleemosynæ per famulum, veluti merum executorem & instrumentum, non pendet ab huius intentione, libertate &c.

50. Dico III. Fideles non Sacerdotes possunt aliquo modo dici offerre hoc Sacrificium. Patet ex variis partibus Canonis Missæ. Nam ante consecrationem post *Memento*, dicit Sacerdos: *Et omnium circumstantium, pro quibus tibi offerimus, vel qui tibi offerunt*. Item: *Hanc igitur oblationem servitutis nostræ, sed & cunctæ familie tue*. Idem patet ex Leone Ep. 81. c. 2. Modus autem ille, quo offerunt, consistit in eo, quòd aliquo modo ad Sacrificium concurrant, petendo illud pro se offerri, ministrando, eidem assistendo, & affectu se conjungendo Sacerdoti, qui est primarius Sacrificii minister.

QUESTIO V.

Pro quibus hoc Sacrificium sit offerendum?

Dico I. Potest hoc Sacrificium offerri, tum pro vivis, tum pro defunctis. Ita definit Tridentinum sess. 22. c. 2. & can. 3. Deinde in ipsa ordinatione Sacerdotum traditur eis potestas offerendi Sacrificium pro vivis & pro defunctis. Quod etiam exprimitur in Ordinario Missæ, & antiquis Liturgiis. Idem patet ex plurimis Patrum auctoritatibus, quas Nonnulli congerunt. Nobis pauca sufficiat *Augustinus Eubodii cap. 110.* Neque (inquit) negandum est, defunctorum animas pietate suorum viventium relevari, cum pro illis Sacrificium Mediatoris offeratur, vel eleemosynæ in Ecclesia sunt &c. Idem docet alibi sæpissimè. Immo oppositam doctrinam inter errores Aerii recenset, tum ipse, tum Epiphanius & Damascenus. Eundemque ritum ab Apostolis manasse asserit *Chrysostomus Hom. 69. ad populum Antioch.* Et *Homil. 3. in Epist. ad Philippenfes.* Denique (inquit) *Cyriillus Hierosolymitanus Catech. Mystag. 5.* pro omnibus oramus, qui inter nos vitam sanctam sunt, maximum esse credentes animarum juvamen, pro quibus offertur obsecratio sancti illius & tremendi, quod in altari positum est, Sacrificii.

Immo etiam in antiqua Synagoga offerrebantur Sacrificia pro defunctis, ut patet 2. Machab. 12. Ratio est: quia per alia suffragia possumus juvare tum vivos tum defunctos; ergo maximè id poterimus per acceptabile altaris Sacrificium.

Quod tamen attinet ad defunctos, non potest Sacrificium offerri pro damnatis, ut Patres & Doctores communiter supponunt, & decisum est c. *Pro obventibus* e. 3. quod 2. & c. *Placuit* 23. quæst. 5. idque ob irreversibilem eorum damnationem. Quare pro iis solis potest offerri, qui in statu gratiæ decesserunt necdum plenè purgati: hi enim sunt capaces fructus Sacrificii, scilicet remissionis poenarum temporalium. De quibus proinde hoc expressè tradit Tridentinum sess. 22. cap. 2. & sess. 25. in Decreto de purgatorio, ubi ait, animas in purgatorio detentatas fidelium suffragiis, potissimum verè acceptabili altaris Sacrificio juvari.

Hinc etiam pro Beatis non potest propriè offerri Sacrificium: neque enim possumus pro eis satisfacere, aut aliquid, quod indigeant impetrare, aut eorum gloriam apud Deum orationibus augere. Sicut nec possumus pro eis orare, quia (ut ait Innocentius III. c. *Cum Marthe de celebrat. Missarum*) Sancti orationibus nostris non indigent. Et injuriam facit Martyri, qui orat pro Martyre. Quàmvis aliquo modo minus propriè potest offerri pro illis Sacrificium offerri, videlicet

Hæc ratio
Christus est
Sacerdos in
æternum se-
cundum or-
dinem Mel-
chisedech.

49.
Sacerdotes
sunt mini-
stri propriè,
et secundum
ordinem, sacri-
ficantes.

50.
Fideles veli-
qui offerunt
Sacrificium
aliquo mo-
do,

Qui decla-
rantur.